

[Tommy Dinesen]

Det argument, der bliver brugt af de medlemmer af Folketinget, der har dobbeltstillinger, er jo altid, at vi skal vide, hvad der sker uden for murene. Jeg synes simpelt hen ikke, at det argument holder nogen som helst steder. Hvis man ikke har en fornemmelse af, hvad der sker, og hvis man ikke kommer sammen med andre partimedlemmer og sine partikammerater, er der altså ikke noget at gøre; så har man lukket sig inde for lang tid siden.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg håber ikke, jeg bidrager til at genåbne debatten ved at komme med nogle meget få afsluttende kommentarer til det, der er sagt.

Til den mere generelle diskussion om at fordele arbejdet fornuftigt må jeg sige, at jeg deler faktisk ikke hr. Tommy Dinesens pessimisme om, at man kan ikke genskabe høj beskæftigelse. Jeg har derimod det synspunkt, at forudsætningen for at gøre det er både en samordnende europæisk indsats, en benhård satsning på høj viden, høj teknologi og en stærk udvikling af vores erhvervsliv og en intelligent omfordeling af arbejdet. Det er derfor, vi lægger så megen vægt på orlovsordningerne fra regeringens side.

Men vi understreger også betydningen af en intelligent omfordeling af arbejdet, og derfor lægger vi så megen vægt på, at de former for orlov, der præmieres mest, er dem, hvor folk dygtiggør sig og tager en uddannelse.

Vi synes, at skraldemandsmodellen og sådan noget er en meget interessant ting. Der er ingen fra regeringens side, der vil forhindre skraldemændene i at lave en fornuftig arbejdsfordeling i den nuværende konjunktursituation med anvendelse af den sabbatordning, der er gennemført. Der er kolossalt mange misforståelser i den debat. Det hele handler om, at vi har gennemført tre orlovsordninger, og så siger skraldemændene i Århus, at de vil have en fjerde, der giver 62 kr. mere om ugen, hvis 4 mand deler arbejdet. Det har vi ikke været enige i, og det er vi stadig væk ikke enige i, netop af den grund, at det skal være økonomisk mest fordelagtigt at anvende den form for orlov, hvor man går på uddannelse. Og jeg kan ikke se – hvis solidariteten omkring en fordeling af arbejdet er tilstrækkelig stor – at 62 kr. mere om ugen i disponibel indkomst skal være afstanden mellem, hvor langt det er muligt at

strække sig, og hvor langt det ikke er muligt. Det mener jeg er kernen i den diskussion.

Så vil jeg i øvrigt godt oplyse – når vi nu snakker fordeling af arbejdet – at fra statens side har vi jo i indeværende år forsøgt at begrænse over- og merarbejde. Vi har haft et økonomisk tilskyndelses- og sanktionssystem i ministerier og styrelser med hensyn til at oprette faste stillinger og mindske overarbejde og merarbejde, og det har vi også haft en vis succes med, som jeg tror at Folketinget er orienteret om. Vi agter fortsat at holde skarpt øje med, at man gør så meget, man kan, for at reducere over- og merarbejdet, og vi vil løbende følge op over for de ministerier og styrelser og andre offentlige arbejdspladser, vi har ansvaret for, hvor der ikke er sket en reduktion af merarbejdet på mindst 33 pct. i forhold til 1992.

Vi har ikke ønsket at videreføre en model, der virker som en direkte rammebeskæring og en nedskæring over for dem, der af forskellige grunde – måske endda gode grunde – ikke kan reducere merarbejdet helt så meget; men vi holder skarpt øje med dem for også ad den vej at tilskynde til en fornuftig fordeling af arbejdet.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg må sige, at det lykkedes jo til fulde for finansministeren at få åbnet debatten igen; til alt held lykkedes det også mig at kunne komme til at deltage i den.

Jeg synes, det er lidt for galt, når en finansminister tilsyneladende har så lidt forståelse for, hvad der sker på arbejdsmarkedet i øjeblikket, og ikke kan forstå, hvad der ligger bag ideen om det, der nu er blevet døbt skraldemandsmodellen. Sagen er, at vi – for første gang i historien, tror jeg – står i den situation, at lønmodtagerne selv kommer og siger: Vi vil godt gå ned i løn, hvis vi kan få én mere ind på arbejdsmarkedet; det er vi villige til, fordi vi har set, hvad det betyder for vores arbejdsløse kammerater, at de bliver ved og ved med at gå arbejdsløse. Det betyder noget for ens selv-værd, og det betyder noget for ens sociale stilling, for det at gå arbejdsløs år ud og år ind kan altså mærkes på pengepungen. Man lever ikke fedt af maksimumsdagpengene på 135.000 kr. om året i f.eks. en børnefamilie, det kan jeg forsikre for. Men nu kommer man altså og siger: Vi er villige til at gå ned i løn for at dele arbejdet med en arbejdsløs.